

Sv. Václav

1. Navštívíme Prahu v 10. století. Praha byla velkým obchodním městem. Každý týden se zde konal velký trh, kam přijížděli obchodníci z celé Evropy a také Asie. Nakupovali otroky, kožešiny, cín a obilí.
2. Uprostřed města stálo nádherné sídlo přemyslovského knížete Vratislava, kde bydlel se svojí manželkou Drahomírou. Sídila zde vojenská posádka, kterou tvořili místní muži, ale také nebezpeční válečníci z cizích zemí, například vikingové. V podhradí bydleli řemeslníci a služebníci. Všude za hradbami byly hluboké lesy.
3. Kněžna Drahomíra čekala své první dítě. Kníže se těšil na potomka a tajně doufal, že to bude syn. Tu uslyšel z komnaty dětský pláč a spatřil chůvu, když otevřela dvířka a s úsměvem na rtech řekla: „Pane kníže, máte syna.“ Při křtu dali chlapci jméno Václav. To znamená „více slávy“. Zanedlouho se narodil druhý syn, Boleslav.
4. Když byli kluci malí, starala se o ně maminka, ale hodně času s nimi trávila také babička Ludmila. Vyprávěla jim všechno, co věděla o Pánu Bohu, o jeho dobrotě a lásce k lidem. Učila je také lásce k rodné zemi a k poddaným. Václav babičku vždy bedlivě poslouchal a umiňoval si: „Až vyrostu, budu dobrým panovníkem. Ochráním svou zemi a svůj národ před každým nebezpečím.“
5. Babička Václavovi kladla na srdce: „I když jsi chytrý kluk a máš být vladařem celé země, vždycky musíš být pokorný před Pánem Bohem!“ „Ale proč?“ ptal se udiveně Václav. „Protože on stvořil zemi a všechno, co vidíš kolem sebe. On všechno na zemi a ve vesmíru řídí. Dobrý Bůh stvořil také nás. Jeho přáním je, aby všichni byli šťastní.“ „Jéé, a kdy už to bude?“ ptal se nedočkavě Václav. A babička trpělivě vysvětlovala: „Až budou všichni naslouchat tomu, co říká Bůh, a budou se mít navzájem rádi.“
6. Když měl Václav sedm let, chystala se pro něj velká slavnost: rituální obřad, který se nazývá postřížiny. To proto, že se při něm stříhají vlasy. Václav se na ně již dlouho těšil: „Nikdo se na mě už nebude dívat jako na malé dítě. Konečně budu patřit mezi dospělé muže.“ Těšil se tak moc, že večer nemohl vůbec usnout. Když se druhý den ráno vzbudil, pomodlil se, pěkně se oblékl a čekal na pážata, která jej měla doprovodit do kostela.
7. V kostele už čekal biskup, kněží a velmoži z celého okolí. Nejprve se konala slavná bohoslužba. Po ní Václav předstoupil před biskupa, který mu požehnal a ustříhl jeden pramen z jeho krásných dlouhých vlasů. Po něm začali přistupovat velmoži a učinili totéž. Při tomto obřadu byl Václav předán do výchovy otci Vratislavovi, aby z něj vychoval schopného panovníka.
8. Václav byl uveden mezi bojovníky. Dostal krásného koně, brnění a meč. Každý den se poctivě účastnil vojenského výcviku, takže za nějakou dobu se mu svaly zocelily, v brnění se cítil jako v košili a meč se mu zdál být jako pírko. Po roce pilného tréninku začal jezdit s posádkou i na různá vojenská tažení.

9. Vratislav chtěl pro svoji zemi dobrého vladaře, a proto rozhodl: „Musíš do školy.“ Správně usoudil, že základem pro budoucího panovníka je vzdělání, a poslal Václava k mnichům na Budeč, aby se zde naučil číst a psát. Nikdo jiný než mniši totiž tehdy číst ani psát neuměli. Takže na jaře a na podzim žil Václav s vojáky v táboře a zbytek roku trávil s mnichy v klášteře.
10. V učení byl velmi pilný, protože neustále myslel na to, že chce být dobrým panovníkem. Vzdělání by mu ale nebylo nic platné, kdyby jej mniši nenaučili jak správně žít. To se totiž nedá naučit jen ve škole, ale také ve společném životě s dalšími žáky a hlavně v modlitbě – rozhovoru s Pánem Bohem.
11. Brzy Václavovi zemřel otec a on se měl stát vladařem země. Protože byl ještě mladý, vládla za něj matka Drahomíra. Ta neměla Ludmilu v lásce. Žárlila na ni, protože byla u lidí oblíbená. Hlavně její syn a budoucí kníže Václav velmi rád naslouchal všemu, co babička říkala. Ludmila se proto rozhodla odjet na svůj hrad Tetín.
12. Václav měl jedné noci sen, že jeho babička zemřela. A skutečně, za několik dní přijelo z hradu Tetín poselstvo se zprávou: „Kněžna Ludmila byla zavražděna!“ Václav byl po smrti své babičky smutný, ale zároveň věřil tomu, že je určitě v nebi a bude mu pomáhat v jeho panování.
13. Vlády se ujal velmi mlád. Všichni volali: „Sláva! Sláva! Ať žije kníže! Sláva!“ Václav své poddané miloval a chtěl je sjednotit. V zemi byly sváry a nepokoje. Těšil se, až konečně zavládne pokoj a mír.
14. Příčinou nepokojů v zemi byla jeho matka Drahomíra. Lid říkal, že chce zabít Václava i jeho bratra Boleslava, aby mohla vládnout sama. Proto Václav poručil matce, aby odešla někam do ústraní. Když všechna obvinění poctivě prozkoumal a zjistil, že jeho matka je nevinná, zavolal ji zpět do Prahy.
15. Stejně jako jeho dědeček s babičkou, strýc i tatínek, také Václav během své vlády podporoval v zemi křesťanství. Nechal postavit několik kostelů, zval do Čech misionáře a dbal o to, aby měli vše potřebné ke své službě a pro svůj život. Na pražském hradě nechal vystavět kostel svatého Víta.
16. Václav byl skvělým bojovníkem. Na koni dokázal jezdit tak rychle jako nikdo jiný. V souboji porazil i pět protivníků. Zdokonalil výcvik a výzbroj posádky. Rozšířil území českého knížectví a ochránil svůj lid před krutými vojsky. Snažil se vládnout spravedlivě a v míru, konflikty neřešit bojem, ale vyjednáváním.
17. Jeden kníže, který se jmenoval Radslav, se doslechl, že Václav nerad bojuje. Myslel si: „To bude snadná kořist pro mé vojáky.“ A uspořádal proti Václavovi válečné tažení.
18. Když se o tom Václav dozvěděl, svolal své vojsko. Vojáci se těšili: „Jéé, bude boj.“ Václav ale uvažoval jinak. Poslal k Radslavovi dva muže se vzkazem: „Bojujme proti sobě my dva. Ať se ukáže, kdo je lepší. Ten, kdo zvítězí v souboji, bude vládnout oběma panstvím.“ Václav totiž nechtěl zbytečně prolévat krev svých vojáků.

19. Radslav souhlasil. Báł se, že kdyby odmítl, všichni by jej považovali za zbabělce. Když mělo dojít k boji, stalo se něco zvláštního. Radslav seskočil ze svého koně, položil meč na zem a poklonil se. Tím Václav zvítězil. Měl se tak stát vládcem nad oběma panstvími. On se však rozhodl jinak. Radslava s vojskem propustil domů, přestože se podle zvyku měli stát jeho otroky.
20. Radslavovi muži stále nechápali, proč jejich pán nebojoval, a neustále se jej na to vyptávali. Podle legendy jim Radslav odpověděl: „Chtěl jsem s Václavem bojovat. Ale když jsem se k němu přiblížil, uviděl jsem na jeho čele kříž a vedle něho stát anděly. Poznal jsem, že Václav je pod Boží ochranou, a proto jsem se raději vzdal.“ „Dobře jsi udělal,“ pokyvovali vojáci hlavou.
21. V té době v okolních zemích válčil saský král Jindřich. Byl velmi mocný a bohatý, ale chtěl své území stále rozšiřovat. Měl silnou armádu, a kamkoli přišel, všechny lidi nechal zabít nebo odvést do otroctví. Chystal se, že si podmaní také Čechy.
22. Když se doslechl, že v Čechách vládne Václav, který je křesťanským panovníkem a staví kostely, rozhodl se, že jeho národ ušetří. Pozval Václava k mírovému jednání. Tam se dohodli, že mu Václav bude každý rok platit daně. Tak byli naši předkové ušetřeni. Král dokonce českému knížeti přinesl dar: ostatky sv. Víta.
23. Václavova mírnost se některým velmožům nelíbila: „Pravý panovník by měl být přece přísný, nahánět všem hrůzu a strach. A hlavně musí válčit!“ To, že byl Václav zbožný, poctivý a laskavý ke všem poddaným, považovali za zbabělost. A už vůbec se jim nelíbilo, že se modlí a účastní často mše svaté.
24. Mladší bratr Boleslav měl svou vlastní tvrz ve Staré Boleslavi. To mu ale nestačilo. Jeho rádci mu našeptávali: „Kdybys tak ty mohl být naším knížetem. Ty bys všem ukázal, jak se chová pravý panovník. Ne jako Václav. To je padavka.“ „Máte pravdu, kamarádi,“ vyskočil Boleslav z křesla, „s tím musíme něco udělat!“
25. Vymysleli proti Václavovi plán. Boleslav jej pozval na slavnost ve svátek sv. Kosmy a Damiána, kterým byl zasvěcen tamější kostel. Nejprve spolu šli na slavnou mši svatou a večer se konala velkolepá hostina.
26. Druhý den ráno Václav vstal, a jak měl ve zvyku, šel na mši svatou. Cestou potkal bratra a děkoval mu za včerejší hostinu. Boleslav na to odpověděl: „Teď ti chci ještě lépe posloužit, bratře,“ a vytasil meč. Václav byl však silnější a mrštnější. Bratrovu ruku zachytil a silou jej přinutil padnout na kolena. Řekl mu: „Nechci oplácet zlo zlem. Už se nehněvej a rozejděme se v pokoji.“
27. Těsně před kostelem čekali na Václava muži z Boleslavovy družiny. Vrhli se na něj. Nejsilnější z mužů, Tira a Česta, mu zasadili několik ran. Tu přiskočil Hněvsa a svým úderem knížete zabil.
28. Když se vrahové vzdálili, přiběhla k tělu mrtvého Václava jeho matka Drahomíra a velmi naříkala. Dávno pochopila, že její syn byl dobrý panovník a že její dřívější jednání nebylo dobré. Pochopila, že spáchala velký hřích, když nechala zavraždit Ludmilu, a velmi toho litovala. Sama musela rychle uprchnout, protože vrahové chtěli zabít také ji.

29. Boleslav nechal tělo svého bratra narychlo pohřbít a spěchal do Prahy, aby dosedl na knížecí stolec. Legenda vypráví, že dobří lidé smyli krev před dveřmi kostela, ale ta se tam přes noc objevila znovu. A to se stalo třikrát.
30. Po třech letech dal Boleslav rozkaz přenést Václavovo tělo do Prahy. Služebníci, kteří tělo přenášeli, zjistili, že všechny rány jsou zahojené. Tělo uložili v kostele sv. Víta. Mnoho nemocných a poutníků přicházelo k jeho hrobu, aby prosili o přímluvu. Spousta lidí byla zázračně uzdravena ze svých nemocí a jejich prosby byly vyslyšeny.
31. Svatý Václav je patronem české země. Je mu zasvěcena katedrála v Praze a Olomouci. Ve 12. století vznikl chorál „Svatý Václave“. Ten se později stal první českou hymnou. V kostelech tento chorál zpíváme dodnes. České korunovační klenoty zhotovené na příkaz Karla IV. byly předány do vlastnictví svatému Václavovi. Čeští králové si je pouze půjčovali.
32. Pane Ježíši, prosíme, ať ti svým životem děláme radost. Ať podle příkladu svatého Václava máme stále více rádi tebe a bližní. Na jeho přímluvu nám, prosíme, pomáhej šířit kolem sebe pokoj a radost. Nauč nás přemáhat zlo dobrem. Amen.